

Editor: Călin Vlasic

Corectură: Bianca Vișan

Tehnoredactare: Adriana Vladescu

Design copertă: Ionuț Broștianu

Foto coperta 4: Gombos Wilhelm Doru

Ilustrații: Flavia Lupu

Respectăm patenția și cărti

Andrei Novac

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NOVAC, ANDREI

Prin închisori și prin libertate / Andrei Novac. - București :

Cartea Românească, 2018

ISBN 978-973-23-3278-8

821.135.1

prin închisori și prin libertate

Grupul Editorial Cartea Românească

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2018

Editura Cartea Românească este un imprint

al Editurii Cartea Românească Educațional

www.cartearomaneasca.ro

prin închisori și prin libertate / 7
o piață rotundă / 10
aproape târziu / 11
niciodată la fel / 12
tot mai desculț / 14
poveste curată de dragoste / 15
când trebuie să tac / 16
prin cine trec eu / 18
albastru / 20
până când se face seară / 22
inimi la capătul corridorului / 23
limite selective / 24
lumi închise / 26
ca prin lume / 27
tristețe / 28
într-o dimineață / 30
schimbare / 31
șir / 32
câteva lucruri în care am crezut / 33
întoarcere / 34
din nou prin închisori, din nou prin libertate / 35
scurt cântec rupt / 38
dimineață permanentă / 39
o stradă cu sens unic / 40
acum, de la început / 41
prin închisoare / 42
restul e libertate / 44
din ce în ce mai aproape / 45
ziua în care nu o să mai existe nimic / 46
și iarăși de la capăt / 48
nu te caut / 49
desen cu fiecare dintre mâini / 50
și eu sunt același om / 52

ce a mai rămas / 57

întâlnire într-un punct fix / 58

se întunecă / 59

ca o linie / 60

o zi de iarnă / 62

poem rupt, făcut praf / 63

o liniște / 64

azi, după atâta timp / 66

de aici / 67

a pleca devreme / 68

ochii deschiși / 69

au rămas din ce în ce mai puțini / 70

umbră peste lumină / 71

despre fericire / 72

trecut / 73

destinație finală / 74

definiție / 75

morminte vii / 76

zile / 77

sfârșit / 78

cu mâinile pe libertate / 79

prin închisori și prin libertate

îți împodobești fiecare mână cu flori colorate,
teoretic îți pasă,
de fiecare dată mergi mai departe
pe o stradă cu case acoperite
pentru toate inimile de pe pământ

râzi cu gura până la urechi

toate clopoțele o să bată azi,
tu o să te rătăcești într-o mulțime de copii,
gălăgia lor înseamnă viață,
o masă lungă de lemn,
câteva scaune,

o lume care este gata să bată din palme

ai înțeles când este deja seară
că lumea asta se hrănește cu propriile ei frici,
afară pământul își închide mișcările

eu mă uit în oglindă,
lumea asta respiră viață altfel,
are curaj să caute în interiorul ei
toate bucuriile și toate tristețile pământului

de undeva, de foarte departe, prin mine trec mașini
și oameni cu copii mici în spate,
se agață de liniștea mea,
lasă în mine păpuși din cărpe și șaluri trepidând de emoție

sunt un aeropost urias

lumea mea este altfel
bătăile inimii ei au alt ritm,

înainte de culcare

sunt atât de trist pentru că știu că nu am timp să mai înțeleg,
ei sunt la fel de veseli,
fericirea lor nu e dată de timp
ci de felul ciudat în care își întind către tine

mâinile, ochii și viața.

din dimineața aceea
nu a mai cântat vreo pasare,
cerul s-a răsturnat peste toate
mașinile parcate aiurea

de atunci alarmele lor sparg liniștea
doar prin locurile esențiale,
în tine,
de atunci
nu a mai bătut nici măcar un clopot

din când în când
trec copii și adună
culorile de pe pietrele cubice,
se făcuse târziu pentru tine
și singurătățile dădeau târcoale inimii

ca o haită de lupi printre mesele rotunde,
noi ne-am privit de câteva ori în ochi,
și după un timp
am înțeles că este destul.
acum e vară,
 limitele oamenilor sunt scrise
în drumul lor spre casă

azi nu ai cum să te întorci,
sensul firesc,
zborul păsărilor
e ca un ritm al unei muzici
pentru surzi

căprioara ta s-a rătăcit definitiv
prin orașul cu frunze și străzi lungi
care șerpuiesc viața, atât cât a mai rămas
din ea.

aproape târziu

și iarăși am obosit
un oraș prea rece
trecut prin inelul de pe fiecare deget

strig tare într-o intersecție fără semafoare
mai departe de neliniște nu este nimic

de aici se vede până foarte departe
viața mea din anii viitori,
freamăt al singurătăților regăsite

nu vorbești, doar te aplaci peste balustradele
sensibile ale vietii tale
vreau să îți pese,
vreau să te porti fără ciorapi și fără eșarfă

de parcă lumea asta ar conta,
de parcă totul s-ar întoarce către tine,
e ușor să uiți,
e cel mai ușor
punct
fără alt capăt.

Respect pentru oameni și cărți

acum a rămas doar o stradă goală,
toate iluziile noastre s-au răsturnat brusc,
mișcările mele printre eventualele regrete
mă fac liber

din ce în ce mai liber

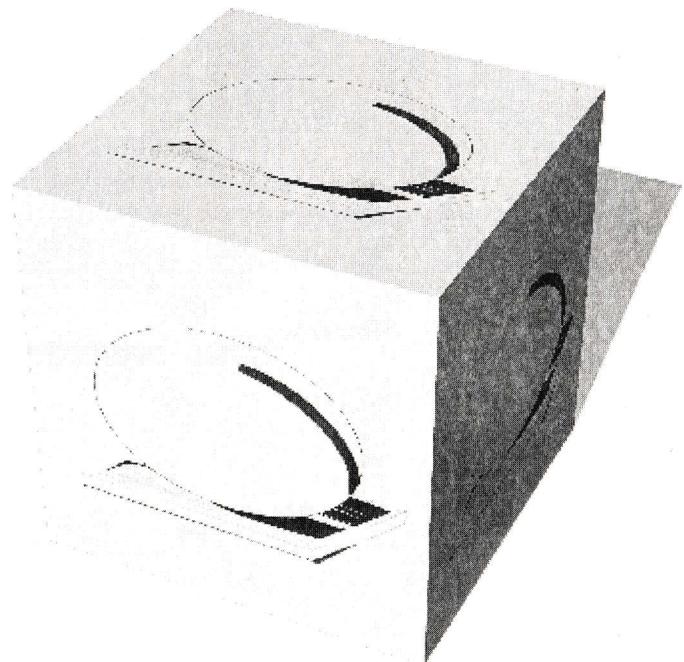
de data asta, nu am voie să uit
și, cu toate astea, îmi este din ce în ce mai greu
dacă ar fi să cred în anotimpuri,
atunci toate frumusețile lumii s-ar opri deja,
lovesc cu picioarele frunzele altfel

târziu, mi-am dat seama că nu ai înțeles nimic

ultimele autobuze întorc brusc spre o casă a nimănui,
nu a mai rămas de spus și de făcut aproape nimic,
din ce în ce mai des, cerul meu se rotește

respir și sunt liber
în rucsacul din spatele meu fiecare durere evadează
e seară
mai frig,
mai liniște

un gol uriaș își desface nasturii cămășii,
geamurile clădirilor reflectă
carnea ta.

nu trebuia decât să mă iubești
într-un oraș sufocat de propria lui grabă,
aproape îmbătrânit,
modelând cu degetele tale inimi care bat continuu

încremenit în spații
compun lumea prin ochii mei,
intersectii,
stații de autobuz și mereu femei rătăcind
prin frumusețea noptii

întors cu fața în locul din care răsare
întotdeauna soarele,
găsesc lumea în care noi trăim altfel,
am obosit, dar sunt încă viu

ar trebui să vorbim despre iubire,
despre cum trebuie să te bucuri,
să înțelegi fericirea ca pe o sansă

din toate astea nu se întâmplă nimic,
doar oameni sufocați de tastele telefoanelor.

poveste curată de dragoste

eu te țin în fiecare palmă,
răsturn toate paharele de pe mesele din jurul meu,
agit oceane în paharele pe care le-am sorbit pe nerăsuflate

amândoi

când zăpada se întinde peste lumină,
câmpurile de luptă sunt goale,
pe ele nimeni nu uită să respire

toti

sunt plecați din acest anotimp,
a devenit ca o urmă scrijelită cu creta peste un oraș urias,
apoi un câmp plin cu speranțe agitate

la întâmplare

până la sfârșit o să îmi aduc aminte miroslul ciudat
al dimineților în care nu ne cunoșteam,
apoi au fost alte anotimpuri,
orașe prin care seara ieșeam să strângem în brațe libertatea

doar noi.